

høe spredte i Amtet, mulig langt fra det Sted, hvor Dverformynderiet har sit Sæde, skulle være Ansvarret for, hvad en af dem antaget Forretningsfører maatte gjøre eller undlade. Er det derimod ikke Meningen, at Amtsraads-medlemmerne skulle være personlig ansvarlige, er det jo aabenbart et reent Skin, naar man nu siger, at det er Amtsraadet, der bestyrer Dverformynderiet; saa er det jo i Virkeligheden en af Amtsraadet antagen Mand. Hvis nu det er Meningen, fremtræder det strax, at denne Ordning vistnok er meget løs. Der er virkelig ikke noget Betryggende i, at Dverformynderiet saaledes bestyres af en Mand, der antages af Amtsraadet, og kun, som jeg strax nærmere skal ophjse, kan blive aflagt med en overordentlig ringe Løn. Men imidlertid, og saa saaledes kunde det maaskee gaae, hvis der havde de fornødne Midler til paa en fyldestgjørende Maade at bestride en saadan Administration, udstyre den med de fornødne Kræfter; men jeg maa tillade mig at bemærke, at dette endog saa i en paafaldende Grad ikke er Tilfældet efter dette Forslag. Seer man nemlig hen til, hvoraf Midlerne til Dverformynderibesthyrelsen efter dette Forslag skulde komme, saa staaer der i § 8, at der er to Veie, den ene den, at der af hver Kenterigsbaler skulde svares 3 Sk. af Umyndiges og 4 Sk. af Myndiges Midler, og den anden, at Indtægten skal tilveiebringes ved hvad der indvindes ved, at Capitalerne anbringes til en høiere Rente end den, der gives de Umyndige af Dverformynderiet. Hvad nu det sidste Punkt angaaer, da skal jeg ikke her indlade mig paa det Spørgsmaal, hvorvidt det overhovedet taget er rigtigt, at man har en bunden Rentefod med Hensyn til Udlaan i faste Eiendomme, men to Ting troer jeg, jeg tør sige, og den ene er den, at Opinionen her i Landet i høieste Grad er mod at lade den bundne Rentefod bortfalde, eller mod en Forhøielse af Renten ved Udlaan i faste Eiendomme, og det andet, jeg troer at turde sige, er det, at saalænge man har en bunden Rentefod, er det ikke heldigt at lade offentlige Instituter foregaae med Exempel paa at tage en høiere Rente end den lobbefæstede. Derfor bør den væsentligste Indtægt tilveiebringes ved det, der staaer under Nr. 1 i § 8,

nemlig de respective 3 og 4 Skilling af hver Kenterigsbaler. Spørger man nu, hvormeget dette vil blive, stiller Forholdet sig saaledes, at hvis der fra hvert Amt kunde heds lige stort Bidrag i denne Henseende, vilde der blive en Gjennemsnitsindtægt af 511 Rd. For disse 511 Rd. skulde der saa antages en Forretningsfører og en Revisor, Contoirudgifter skulde afholdes, og endelig skulde der dannes et Reservecfond. Det er nu ikke meget til disse forskjellige Ting, 511 Rd. er sandelig grumme lidt til alt dette; men det stiller sig endnu mærkværdigere, naar man nærmere efterseer, hvorledes Forholdet staaer med Hensyn til hvert enkelt Amt især. Thi da viser det sig, at omtrent de halve Amter have betydeligt mindre end denne Gjennemsnitsindtægt. Bornholms Amt vilde f. Ex. kun afgive 229 Rd., Skanderborg 260 Rd., Ringkjøbing 273 Rd., Viborg 332 Rd., Odense og Alesens Amtsraad hvert c. 330 Rd., Aalborg, Hjørring og Thisted Amter hvert c. 350 Rd., Ribe Amt 388 Rd. o. s. v.; Indtægten stiger efterhaanden, den bliver høiere, og der kommer Tal som 660, 707, 761, 770 Rd., indtil den culminerer med Sorø Amt, hvor den vil blive 1117 Rd. Sa, i Sorø Amt kunde det saaledes maaskee gaae, jeg vil ikke sige, at der kunde dannes et Reservecfond, men de andre Udgifter kunde dog bestrides, men i de andre Amter vil Enhver kunne sige sig selv, at det vilde være en complet Umulighed. Et Tilfælde af 229 Rd., 260 Rd., 273 Rd. eller 330 Rd. o. s. v. er virkelig saa ubetydeligt, at det sletikke kan tages i Betragtning, og skal der altsaa tilveiebringes nogen fyldestgjørende Indtægt, maa det være ved Hjælp af den anden Wei, nemlig forhøiet Rente af Udlaan; men saa komme de Indvendinger, som jeg før nævnte, og som jeg troer maae gjøre sig gjældende mod en saadan Forhøielse af Renten, og dertil kommer, at det dog maaskee er tvivlsomt, om man virkelig under alle Omstændigheder vil være istand til at staffe en saadan høiere Rente for Udlaan af Dverformynderimidler. Man maa jo erindre, at Hovedsagen er at finde den størst mulige Betryggelse med de bedst mulige Prioriteter, og man maa erindre een Ting til, at en Masseforvaltning for en saa lille Kreds, som her er